

vi komme kun med. Enhver Bevægelse, der vil et Fremstridt, er vant til at blive karakteriseret som sentimental; dette er ogsaa sket her, men det siger jo Ingenting. Men naar der er Lande — selv Lande, der ere ret forsigtige i deres Lovgivning —, der ikke have været bange for at gribe til Lovforholdsregler mod Bivisektionen, saa mener jeg, at ogsaa vi kunne her uden Betænkelse gjøre det Samme. Jeg skal minde om, at man i England har en Lov, der forbyder Dyrplageri paa visse høiere Dyr, Gæste, Hunde og andre, og naar en Videnskabsmand ønsker at experimentere, skal han først anmeldte det for en Autoritet og angive, hvad det er, han ønsker at oplyse, saa faar han sin Tilladelse for en enkelt Gang, og Experimenterne foregaa under Tilsyn af en Inspektør. I Sverig have, saavidt jeg mindes, begge Kamre indskillet til kongl. Majestæt at lade undersøge, om Bivisektionen helt kunde afskaffes, eller i hvilket Omfang den burde taales. Ogsaa i Tyskland har Spørgsmaalet været paa Dagsordenen, og ved den sidste Afgjørelse var Modstanden avanceret betydelig langt frem fra første Gang i 1880. Modstanden mod Bivisektionen kaldt sidste Gang med et ganske respektabelt Mindretal, og naar man tager i Betænkning, at Professor Virchow, Førereren for Fremstridtspartiet, er en af de mest passionerede Bivisektorer, kan man forstaa, at naar der kan opdrives et stort Mindretal for Sagen, saa siger det Meget. Altsaa, vi kunne her meget godt være bekendt at følge Exemplet fra andre Lande og skulle ikke lade os skræmme af det gruelige Attentat, vi begaa paa den videnskabelige Mand. Til den høitærede Minister vil jeg blot gjøre den Bemærkning, at da man jo ikke er ubekjendt med, at vort Lands første Geistlige og den høitærede Minister ikke staa hinanden saa fjernt, vilde det have været os kjær, om vi i dette Tilfælde havde set et praktisk Udslag af det gode Forhold mellem disse to Autoriteter. Jeg forudætter, skjøndt den høitærede Minister synes noget fremmed for Sagen, at han har gjort sig bekjendt med Biskop Martensens Ethik, og deri tager Biskoppen, som det vides, meget energisk Ordet for, at vi faae en Lov, der regulerer disse Forhold. (Udfrydelse). Jo, det staa i Biskoppens Ethik. Nu kunde man jo sige imod dette Forslag, at vi hertilands ikke kjendte til Udseelser med Betsyn til Bivisektionen, at vi vare saa umaadelig omsigtige og saa umaadelig lidt vidtgaende hertilands. Derom foreligger der Intet, tværtimod, saavidt jeg har lagt Mærke til den første Diskussion, har der ikke høvet sig en eneste Stemme fra vore Bivisektorer mod de Beretninger, man har hørt om de Udseelser, der bevislig ere foregaaede i andre Lande. Man har ikke protesteret derimod, men har blot søgt at værne og dække sine Kolleger i de forskjellige Lande. Jeg skal ikke gaa ind paa Historien om, hvor vidt man kan gaa, og hvorledes

man kan tillade sig saa gruelige Ting som at maale Smerten paa Dyr ved de mest marterfulde Redskaber. At Sligt kan finde Sted, uden at Lovgivningsmagten har et Ord derimod at sige, og at dette overfor Domstolene skal være en aldeles fri og tilladelig Sport, synes jeg, falder udenfor det Rimelige.

Leth: Det ærede Medlem for Langeland (Brandes) optraadte i sit Foredrag som en Forsvarer for Bivisektionen, og han optraadte som saadan i Videnskabsens Navn. Det ærede Medlem nævnte ogsaa forskjellige Resultater af Videnskabsens, som Bivisektionen efter hans Mening skulde have bragt; jeg beklager, at jeg ikke har tilstrækkelige Kundskaber til deri at kontrollere det ærede Medlem. Naar det ærede Medlem saaledes nævnte, at Blodets Kredsløb var opdaget ved Bivisektionen, saa har jeg ingen Mening derom, det er muligt, at det er rigtigt, men jeg fik dog nogen Tvivl, da det ærede Medlem ligeledes sagde, at Virkningen af Kloral var opdaget ved Bivisektionen. Jeg veed, at Kloral er et sændybsende Middel, men at man skulde behøve at skjære Dyr op for at prøve, om de falde i Søvn, naar man giver dem det, vilde der ikke ret være Mening i. Men det ærede Medlem gik videre, og han kom ind paa Ting, der efter min Mening forraadte, at han ikke rigtig har opfattet, hvad Bivisektion er, og hvad man forstaa derved, idetmindste i den gængse Betydning. Det ærede Medlem kom saaledes ind paa Pasteurs saakaldte Miltbrandsforsøg, disse Forsøg, ved hvilke Pasteur har indlagt sig overordentlig stor Fortjeneste ved at finde Aarsagen til Miltbranden og derved gennem Midlerne til at standse denne Sygdom. Det ærede Medlem nævnte, at Pasteurs Forsøg for en Del bestod i, at han havde delt en Flok Faar i tre Afdelinger; nogle af dem indpøbede han Miltbrand, endel, der tidligere vare vaccinerede med fortyndet Miltbrandsvædske, indpøbede han ligeledes Miltbrand, og ved den tredie Afdeling til Kontrol skete der ingen Indpøbning. Dette, at forsøge paa Dyr, om en Vaccinering af dem med en vis Vædske eller et vist Stof er istand til at beskytte mod Sygdom eller ikke, har jeg ikke nogenfinde tidligere vidst kunde henregnes under Bivisektion, ligesaa lidt som jeg har vidst, at man henregne det under Bivisektion, naar man vaccinerede Børn eller voksne Mennesker. Naar det ærede Medlem nævnte, at man paa lignende Maade synes at være kommen paa Spor efter Aarsagen til Dyrens ondarteede Lungesyge, saa skal jeg ikke følge det ærede Medlem deri, da han ikke nævnte, hvilke disse Spor skulde være, eller overhovedet gav nogen nærmere Oplysning om, hvad han sigtede til; men ved Siden af, at det ærede Medlem, efter min Opfattelse idetmindste, noget havde misforstaaet, hvad man henregner til Bivisektionen, forekommer det mig, at det havde